

ÎN CĂUTAREA MIRACULOSULUI

Osho

Editura Mix există pentru a aduce valoare în viața dumneavoastră

ÎN CĂUTAREA MIRACULOSULUI

Osho

Traducere

Capitolele 1 - 10: Carmen Ștefania Neacșu

Capitolele 11 - 21: Mălina Roxana Chirilă

EDITURA MIX

BRAȘOV 2012

Culegere: Carmen Ștefania Neacșu

Tehnoredactare: Mioara Asmarandei

Corectură text: Carmen Neacșu și Corina-Ioana Zamfir

Consilier editorial: Florin Zamfir

Autorul și editorul nu dau niciun fel de garanții exprese sau implicite referitoare la conținutul acestei cărți. Prin urmare cititorul își asumă întreaga responsabilitate pentru utilizarea informațiilor cuprinse în această carte.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OSHO

În căutarea miraculosului /Osho; trad.: Carmen Neacșu - Brașov : Mix, 2011

ISBN 978-973-8471-91-7

I. Neacșu, Carmen (trad.)

294.3

Copyright © 1970, 2008 OSHO International Foundation, Elveția. www.osho.com/copyrights

Toate drepturile rezervate.

Titlul original: **In search of the miraculous**

OSHO este o marcă înregistrată a Osho International Foundation. Pentru mai multe informații vizitați www.osho.com/trademark.

Această carte cuprinde transcrierea seriei de discursuri ținute în public de Osho și cunoscută sub numele „*În căutarea miraculosului*”. Toate discursurile ținute de Osho au fost publicate integral sub formă de carte tipărită dar sunt disponibile și sub formă de înregistrări audio (carte audio). Înregistrările audio și arhiva completă a textelor poate fi găsită online în Biblioteca OSHO la www.osho.com.

Copyright © 2012 Editura MIX

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii MIX.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:

www.edituramix.ro

sau contactați-ne la: tel.: 0720 499 494; fax: 0268 257 811

e-mail: contact@edituramix.ro

S.C. Ganesha Publishing House S.R.L. - București

Tel: 021 423 20 58 • Tel/fax: 021 424 98 13

E-mail: contact@ganesa.ro • Web: www.ganesa.ro

Cuprins

<i>Nota editorului</i>	6
1. Kundalini - șarpele adormit	7
2. Materia și conștiința sunt una	31
3. Osho conduce Meditația Dinamică	57
4. Meditația este moarte și renaștere	67
5. Osho conduce Meditația Dinamică 2	91
6. Efortul deschide poarta	99
7. Osho conduce Meditația Dinamică 3	127
8. Momentul decisiv e aproape	137
9. Kundalini, shaktipat și grație	169
10. Meditația are un viitor mare	195
11. Alchimia respirației haotice	229
12. Kundalini vă va transforma	247
13. Trezirea energiei kundalini	285
14. Maturizarea celui care meditează	319
15. Calea lui kundalini: autenticitate și libertate	349
16. Misterele celor șapte corpuri și șapte chakre	383
17. Misterele oculte ale religiei	421
18. Shaktipat: Misterele electricității corpului	461
19. Kundalini: Disciplina Transcendenței	487
20. Dimensiunile ezoterice ale tantrei	519
21. Profunzimile oculte ale lui kundalini și ale spiritualității	551

Nota editorului

Osho este un vorbitor, el nu a scris nicio carte. Cărțile apărute sub semnătura lui sunt de fapt discursuri (sau fragmente de discursuri) înregistrate și transcrise de discipolii lui. Este necesar să aveți în vedere acest fapt și să nu luați ad litteram sfaturile date de Osho, deoarece toate afirmațiile lui au sens în contextul în care au fost spuse, iar rolul acestor afirmații este, în primul rând, acela de a trezi conștiințele celor ce îi receptează mesajul.

„Trebuie să mă adresez unei mulțimi, așa că trebuie să generalizez, or adevărul generalizat devine fals. El are sens întotdeauna numai în cazul unei persoane anume. Eu mă confrunt în fiecare zi cu dificultatea aceasta. Dacă vii la mine și mă întrebi ceva, îți răspund ție și nimănui altcuiva. Altă dată, altcineva vine și mă întreabă ceva, iar eu îi răspund lui și nimănui altcuiva. Iar aceste două răspunsuri pot să fie chiar contradictorii, din cauză că aceste două persoane care au întrebat pot să fie contradictorii.” (spune Osho în cartea „Psihologia ezotericului”)

Kundalini – șarpele adormit

Nu știu de ce ați venit aici. Poate că nici voi nu știți. Cei mai mulți dintre noi trăiesc în așa fel încât nu le e limpede de ce trăiesc, încotro se duc și de ce. Nu ne punem întrebarea „de ce?”. Câtă vreme ne petrecem o viață întregă fără să ne punem aceste întrebări elementare, nu e de mirare dacă toți cei care sunteți aici ați venit fără să cunoașteți scopul acestei veniri. E posibil ca unii dintre voi să-l cunoască, dar posibilitatea aceasta este foarte mică.

Trăim și pășim și vedem și auzim într-o asemenea stare de adormire, într-o atât de adâncă stare de inconștiență, încât nu reușim să stabilim o legătură cu ceea ce e în jur, să avem experiența directă a ceea ce ne înconjoară din toate părțile – în interior și în exterior. Așa că nu e de mirare dacă ați venit aici fără să știți, fără să fiți conștienți.

Noi nu știm de ce suntem în viață. Și nu suntem conștienți de ceea ce facem – într-atâta încât nu suntem conștienți nici măcar de respirația noastră.

Dar eu știu bine de ce sunt aici. Și e ceea ce vreau să împărtășesc cu voi.

Căutarea omului continuă de-a lungul a vieți întregi și abia după strădania nenumăratelor vieți are o străfulgerare a ceea ce numim beatitudine sau pace, sau adevăr, sau Dumnezeu, sau moksha, sau nirvana – spuneți-i cum vreți, deși nu există cuvânt care să-i poată corespunde. La ea se ajunge după multe, multe vieți. Toți cei care sunt în căutarea ei cred că după ce o vor găsi, vor trăi într-o desfătare totală, însă se înșală foarte mult. După ce ai ajuns la ea, descoperi că acesta este doar începutul unei munci noi, al unui nou demers, că nu există odihnă. Până ieri te străduiai din răspuțeri s-o găsești, acum alergi să împărtășești cu ceilalți. De n-ar fi fost așa, Buddha n-ar fi venit în orașele

noastre, Mahavira nu ne-ar fi bătut la ușă, iar Iisus nu ne-ar fi chemat. După ce vii în contact cu supremul, începe un tip nou de muncă. De altfel, chiar dacă orice lucru semnificativ în viață îți aduce bucurie mare și beatitudine atunci când îl găsești, bucuria și beatitudinea sunt mult mai mari atunci când împărtășești cu ceilalți ceea ce ai aflat. Cel care e binecuvântat cu beatitudine sau dumnezeire începe să freacă de dorul de a împărtăși cu ceilalți. Așa cum o floare își răspândește parfumul atunci când înflorește, sau cum un nor își revarsă ploaia, sau cum un val năvălește către țărm ca să-l îmbrățișeze, tot astfel, atunci când cineva găsește ceva din tărâmul de dincolo, sufletul lui e însetat să-și răspândească parfumul astfel încât el să ajungă pretutindeni.

Eu știu cu luciditate de ce sunt aici. Iar întâlnirea aceasta a noastră poate căpăta sens dacă și voi sunteți aici din aceleași motive și dacă ne putem întâlni, eu și voi, pe același plan. Altminteri, așa cum adesea se întâmplă, nu poate exista nicio întâlnire, chiar dacă drumurile noastre s-au încrucișat. Dacă nu sunteți aici din aceleași motive care m-au adus pe mine aici, între noi nu va exista punct de întâlnire, în ciuda apropierii fizice atât de mari.

Aș vrea să vedeți ceea ce văd eu acum. E atât de aproape, încât e uimitor că nu vedeți. Și nu de puține ori am bănuiala că ați închis în mod voit ochii și urechile, altfel cum v-ar putea scăpa? Iisus a spus de atâtea ori că oamenii au ochi, însă nu văd și că au urechi, însă nu aud. Nu doar orbii sunt orbi și nu numai surzii sunt surzi, ci și aceia care au ambii ochi și ambele urechi sunt orbi și surzi. De aceea nu vedeți și nu auziți și nu simțiți ceea ce e atât de aproape de voi, ceea ce vă înconjoară de pretutindeni. Unde e problema?

Fără îndoială că există un mic obstacol în calea vederii voastre. Însă nu este o piedică mare. E ca un fir de praf care îți intră în ochi și te împiedică să vezi muntele. Un firușor de praf, atât de mic, îți poate acoperi vederea. Logica va spune că acel ceva care te împiedică să vezi muntele trebuie să fie imens. Aritmetica va spune că acel lucru care te împiedică să vezi un munte întreg trebuie să fie mai mare decât muntele însuși. Dar

în realitate, firișorul de praf e un lucru tare mic, iar ochii noștri așijderea. Însă pentru că praful acoperă ochii, muntele e și el acoperit și astfel ajunge să fie de nevăzut pentru ochii noștri.

Similar, ceea ce ne împiedică vederea interioară nu e ceva mare cât un munte. E puțin praf numai, el ne-a făcut orbi față de realitate. Din cauza unei obstrucții atât de mici, toate adevărurile vieții ne rămân ascunse.

Nu vorbesc despre ochii fizici cu care vedem lucrurile. Asta poate da naștere unei mari confuzii...

Țineți minte bine că în existență, numai acel adevăr față de care avem o sensibilitate lăuntrică pentru a-l recepta, pentru a-l îmbrățișa, pentru a-l accepta și a-l trăi, doar acel adevăr are semnificație pentru noi. Dacă nu am urechi, nu pot să aud nici mugetul mării, care e atât de puternic și de sonor. Chiar dacă mugetul oceanului continuă la nesfârșit, eu nu pot să-l aud nicicând. Doar fiindcă nu am urechi, el va trece pe lângă mine. Sau dacă soarele apare la ușa mea, eu nu pot să-l văd dacă nu am ochi. Tot așa, dacă nu am mâini nu pot să ating pe nimeni, oricât de mult aș vrea eu să ating pe cineva.

Se vorbește atâta despre Dumnezeu și despre beatitudine; în toată lumea găsești scripturi câte vrei, milioane de oameni se roagă și cântă imnuri în temple și biserici și moschei, însă în ciuda tuturor acestora, nu părem a avea vreo legătură cu Dumnezeu, nu părem să-l vedem, să-l auzim, să-i simțim bătaia inimii în ființa noastră. Pare să fie totul doar vorbărie goală. Poate că noi continuăm să vorbim despre Dumnezeu crezând că, dacă vorbim, putem fie să ajungem la el, fie să ajungem la negarea existenței lui. Însă nimic nu se va întâmpla chiar de surzii vor vorbi vieți la rând despre notele muzicale și chiar de orbii vor vorbi o veșnicie despre lumină. Ceea ce se poate, totuși, este ca ei să cadă victime iluziei că nu sunt orbi și surzi. Vorbind despre toate aceste lucruri, ei pot ajunge să creadă că știu ce e sunetul și că știu ce e lumina.

Templele și bisericile și moscheile pe care le-am ridicat pe tot pământul au reușit să ne creeze iluzia aceasta, amăgirea aceasta. Oamenii care stau înăuntrul și în afara zidurilor lor nu au altceva decât iluzii. Cel mult pot să aibă credință în

Dumnezeu, dar de cunoscut nu-l pot cunoaște. Iar credința nu valorează mai mult decât vorbăria. Dacă ceea ce s-a spus e suficient de convingător, putem să credem. Dacă cineva vine cu argumente puternice ca să dovedească existența lui Dumnezeu, iar noi nu putem demonstra că nu există, atunci ne simțim învinși și începem să-l acceptăm pe Dumnezeu. Dar a crede nu înseamnă a ști; oricât l-am convinge pe cel orb de existența luminii, el nu poate cunoaște lumina și n-o poate vedea.

Mă aflu aici având înțelegerea faptului că e posibil să se ajungă la cunoaștere.

E mai presus de orice îndoială că în noi există un centru adormit, un centru pe care, rareori, un Krishna ajunge să-l cunoască și începe să danseze în extaz, un Iisus ajunge să-l cunoască și strigă de pe cruce: „Iartă-i, Tată, pentru că nu știu ce fac!” Cu siguranță un Mahavira ajunge să afle despre centrul său, iar Gautama Siddhartha devine, datorită acestui centru, Buddha – cel trezit. În mod categoric există un centru – un ochi, o ureche – care stă în adormire. Iar eu mă aflu aici tocmai ca să vă ajut să treziți acest centru din voi.

Iată, becul acesta electric răspândește lumină asupra noastră, a tuturor. Dacă e tăiat cablul care îl conectează la sursa de alimentare electrică, el va înceta să mai răspândească lumină, chiar dacă becul va rămâne același. Dacă curentul electric nu ajunge la bec, în locul luminii de aici va fi întuneric. Becul e același, dar a devenit inactiv din moment ce curentul nu trece prin el. Și ce poate face bietul bec, dacă la el nu ajunge curentul?

În noi toți există un centru prin intermediul căruia e cunoscută dumnezeirea, dar din cauză că forța vitală nu ajunge în centrul acela, el e în stare latentă, inactiv, adormit. Chiar dacă ochii îți sunt normali și sănătoși, nu-ți vor fi de niciun folos dacă forța vitală nu ajunge la ei, ca să-i activeze.

O tânără a fost adusă la mine de către rudele ei. Se îndrăgostise de un băiat, iar când familia a aflat despre asta, i-a împiedicat să se întâlnească, ridicând un zid între ei – un zid adevărat. Încă n-am ajuns să clădim o lume mai bună, în care să

nu fie ridicate niciun fel de ziduri între cei îndrăgostiți. Familia a întrerupt orice contact între fată și iubitul ei. Fata făcea parte dintr-o familie respectabilă, iar iubitul ei locuia în casa de alături; de obicei se urcau pe acoperișurile caselor lor și de acolo se vedeau. Așa că familia a construit un zid în adevăratul sens al cuvântului, ca să-i împiedice să se mai întâlnească.

În ziua în care a fost construit zidul, tânăra a orbit brusc.

La început, părinții au fost bănuitori, au crezut că se prefăcea a fi oarbă. Au dojenit-o cu asprime și au amenințat-o cu bătaia. Dar orbirea nu se vindecă cu amenințări. Apoi au mers să consulte doctori, iar aceștia au spus că ochii ei erau teferi, dar că fata nu mințea, ci era într-adevăr incapabilă să vadă. Le-au spus că ei nu pot face nimic pentru ea, fiindcă era vorba de un fel de orbire psihologică. Forța vitală încetase să mai ajungă până la ochii ei, se blocase. De aceea, cu toate că ochii nu aveau nimic din punct de vedere fizic, ea orbise.

Apoi a fost adusă la mine. Am încercat să înțeleg situația în întregul ei. Am întrebat-o ce anume se întâmplase, dacă i se întâmplase ceva la nivel de minte. Reamintindu-și întreaga poveste, mi-a zis: „Mintea mi-a spus atunci că ochii nu-mi mai foloseau la nimic: dacă nu puteau să-l vadă pe acela pe care trebuiau să-l vadă, atunci mai bine nu mai vedeau nimic. Un singur gând m-a urmărit de-a lungul întregii zile în care a fost ridicat zidul, acela că am să orbesc. Chiar și în somn am visat că orbisem – căci dacă ochilor mei le fusese refuzat privilegiul de a-l vedea tocmai pe acela care îi încânta, care însemna totul pentru ei, atunci era mai bine ca ei să nu mai poată vedea deloc.”

Mintea acelei tinere fusese de acord cu orbirea și astfel forța vitală încetase să se mai ducă spre ochii ei. Ochii erau în stare bună, puteau să vadă, dar energia cu care vedeau încetase să mai ajungă la ei.

Există un centru al ființei noastre, ascuns în noi, în care e posibilă experiența dumnezeirii, în care avem o străfulgerare de adevăr și în care suntem în relație cu energia primordială a vieții. Din acest centru se aude muzica celestă – o muzică creată fără ajutorul niciunor instrumente –, de aici se simte un parfum

care nu ține de lumea aceasta, un parfum inefabil. Și tot acest centru e cel care nu cunoaște sclavia de niciun fel, care reprezintă ușa spre libertate, spre libertatea absolută. Iar acest centru este cel care ne duce dincolo, care nu are frontiere, care e o întindere nelimitată și nesfârșită, care nu cunoaște tristețea și care nu e altceva decât beatitudine și beatitudine și beatitudine – nimic în afară de beatitudine care abundă.

Însă forța vitală din noi nu ajunge în centrul acela, ea întâlnește un obstacol undeva în drumul ei, undeva chiar aproape de centru. Lucrul acesta trebuie înțeles foarte limpede, fiindcă ceea ce numesc eu meditație va reprezenta efortul nostru suprem în aceste trei zile care vor urma: efortul care face ca forța vieții să ajungă la acel centru în care floarea înflorește, în care lampa se aprinde, unde ochiul, al treilea ochi, se deschide, iar suprasimțul devine realitate. Din acest centru au văzut cei câțiva adevărul sau dumnezeirea sau oricum vreți să-i spuneți și din acest centru sunt toți oamenii îndreptățiți să vadă același lucru.

Însă nu e obligatoriu ca o sămânță, doar pentru că e sămânță, să devină arbore. Orice sămânță are dreptul să devină arbore, însă nu toate semințele se transformă astfel. Cu toate că sămânța are potențialul să devină arbore, mai e nevoie și de cultivare și de însămânțare. E nevoie ca sămânța să încolțească, să se descompună și să moară ca sămânță, ca să poată ajunge arbore. Numai sămânța care e gata să se dezintegreze și să dispară în pământ ajunge să se transforme într-un arbore. Iar dacă ne uităm în același timp la arbore și la sămânță, așezate una lângă cealaltă, ne vine greu să credem că o sămânță minusculă se poate transforma într-un arbore atât de mare. Pare cu neputință.

Pare imposibil ca o sămânță atât de mică să se poată transforma într-un arbore impunător. Am avut sentimentul acesta de fiecare dată când ne-am uitat la oameni precum Krishna sau Buddha. Stând lângă Krishna, am simțit că e imposibil să fim asemenea lui. Și-atunci am zis: „Tu ești divin, iar noi suntem simpli muritori; nu putem fi asemenea ție. Tu ești un *avatar*, o încarnare, iar noi suntem niște oameni mărunți care doar se târăsc și ei cumva. Nu stă în puterea

noastră să fim asemenea ție.” Ori de câte ori un Buddha sau un Mahavira ne-au ieșit în cale, noi le-am atins picioarele, zicând: „Tu ești un *tirthankara*, o încarnare, ești fiu al lui Dumnezeu, iar noi suntem oameni de rând și nimic mai mult.” Dacă o sămânță ar putea vorbi, ea ar spune același lucru arborelui: „Tu ești dumnezeiesc, iar eu sunt o sămânță de rând; cum să pot fi eu asemenea ție?” Cum ar putea o sămânță să creadă că în ea e ascuns arborele falnic? Dar e o realitate faptul că ceea ce e astăzi un arbore falnic, ieri era o sămânță mică, iar sămânța mică de astăzi se va transforma mâine într-un arbore falnic.

În fiecare dintre noi sunt ascunse posibilități infinite. Dar câtă vreme rămânem inconștienți cu privire la ele, nicio scriptură și niciun om-zeu nu poate dovedi existența lor, indiferent cât de tare ar afirma-o. Și așa și trebuie să fie, pentru că dacă am crede într-un lucru pe care nu-l cunoaștem, ar însemna să fim pradă unei pure amăgiri. E mai bine să spunem că nu știm ce e adevărul.

Dar la fel de adevărat e și că au existat câțiva oameni care au ajuns la cunoașterea adevărului. Iar alți câțiva i-au cunoscut pe acești oameni și, drept urmare, viața lor s-a schimbat în întregime; ei au văzut florile celeste înflorind în preajma lor. Însă nu putem ajunge la înflorirea aceasta prin simpla închinare la acei oameni.

Din păcate, religiile s-au oprit la închinăciuni. Dar cum poate o sămânță să devină arbore dacă i se închină acestuia? Nu poate, așa cum nu poate nici râul să devină ocean doar fiindcă i se închină acestuia. Și oricât i s-ar închina oul unei păsări, el nu-și poate întinde aripile spre cer. Oul va trebui să-și crape coaja, va trebui ca mai întâi să dispară ca ou. Atunci când puiul iese, pentru prima dată, din găoace, el nu-și poate imagina că e în stare să zboare. Văzând alte păsări în zbor, nu-i vine să creadă că ar putea și el să zboare. Chiar și atunci când mama lui zboară, chiar și atunci când mama lui îi cere insistent să zboare, lui îi lipsește încrederea, se simte nesigur. Stă pe marginea ramurii și-și face curaj. Cum ar putea cineva care n-a zburat niciodată să creadă că poate să zboare și că poate să se avânte într-o călătorie lungă, spre cerul înalt?

Știi bine că în aceste trei zile și voi veți sta pe marginea ramurilor pinilor de aici, întrebându-vă dacă e posibilă o călătorie în necunoscut. Oricât de tare aș striga eu la voi să faceți saltul, să vă luați zborul, nu veți crede că e cu puțință să zburați. Cum să creadă că pot ele zbura, acele păsări care n-au plutit niciodată cu aripile desfăcute larg? Nu au cum să se avânte. Dar de data aceasta va trebui să faceți saltul fără să știți prea bine ce faceți. La început trebuie făcut saltul pe întuneric.

Dacă cineva care vrea să învețe să înoate spune că nu intră în apă până când nu a învățat să înoate, ceea ce spune el nu e greșit. Sună corect și logic – cum să intre în apă înainte de a fi învățat să înoate? Dar instructorul îi va spune că nu poate să învețe să înoate dacă nu intră în apă. Iar discuția aceasta despre înot poate continua la nesfârșit. Care e soluția? Instructorul va insista ca persoana respectivă să intre mai întâi în apă, altfel e imposibil să înoate. Și are dreptate. De fapt, învățarea începe cu intratul în apă. Toată lumea știe să înoate; nu trebuie să învețe. Dacă ai învățat să înoți, atunci știi că înotul nu se învață. Oricine știe să înoate, dar ceea ce nu știe oricine e să înoate metodic. Metoda, deprinderea o capeți abia după ce ai intrat în apă. La început îți arunci mâinile și picioarele la întâmplare, dar pe măsură ce perseverezi, pe măsură ce continui, începi să o faci cu dibăcie. Toată lumea știe cum să-și arunce mâinile încolo și-ncoace, dar când exersezi o anumită perioadă de timp, gesturile devin metodice. Așa că cei care știu, spun că înotul nu trebuie învățat, ci amintit.

Cei care știu spun că experiența dumnezeirii, a adevărului, reprezintă o aducere aminte. Nu e ceva ce vom învăța astăzi. În ziua în care o veți cunoaște, veți exclama: „Deci asta înseamnă să înoți! Puteam s-o facem oricând, știam cum să facem. Dar nu ne-am luat niciodată inima-n dinți să facem saltul, am rămas mereu pe mal.” E foarte necesar să intri în apă, iar odată ce ai intrat în apă, lucrarea începe.

Centrul despre care vorbesc e ascuns în creierul nostru. Dacă-i întrebați pe specialiștii în domeniu, vă vor spune că doar o mică parte a creierului nostru e activă; cea mai mare parte a lui rămâne inactivă și e greu de spus ce anume se află în acea

porțiune majoră. Chiar și geniile folosesc o parte foarte mică a creierului lor – restul rămâne inactiv, nefolosit. Creierul e lăcașul a ceea ce numim suprasimțul, sau cel de-al șaselea simț, sau cel de-al treilea ochi. Centrul acesta e închis și inactiv, iar odată ce îl vom deschide, vom vedea viața în multe dimensiuni noi. Materia va dispărea și ni se va arăta adevărul, forma va dispărea și ni se va revela ceea ce e fără de formă, contururile vor pieri și va deveni cunoscut ceea ce e fără de contur, moartea va înceta să mai existe și se va deschide ușa către nemurire. Dar centrul din care se văd acestea toate e acum închis. Cum îl putem activa?

Așa cum am spus, becul rămâne stins câtă vreme curentul electric nu ajunge la el. Adu curentul până la el și se va aprinde. Becul așteaptă întotdeauna să ajungă la el curentul. Dar nici curentul electric nu poate da lumină de unul singur. Chiar dacă străbate cablul electric, tot are nevoie, la rândul lui, de bec. Atât curentul, cât și becul sunt necesare în egală măsură pentru ca lumina să devină manifestă. Forța vitală e în noi, dar ea nu se poate manifesta decât dacă ajunge la acel centru care face ca manifestarea să fie posibilă.

Noi suntem vii doar cu numele. Credeți că e de ajuns să respiri ca să fii viu? Credeți că a digera mâncarea înseamnă a trăi? Constă viața doar în a merge noaptea la culcare și a te trezi dimineața? Faptul că un copil crește și devine un tânăr, după care îmbătrânește și moare, atâta tot înseamnă viață? Se rezumă viața doar la naștere și moarte? Sau viață înseamnă numai să lași în urma ta câțiva copii? Nu, așa ceva pot face și mașinile. Dacă nu azi, mâine mașinile o vor face. Copii se vor naște în eprubete. Copilăria, tinerețea și bătrânețea sunt procese mecanice. După ce e construită o mașină, ea trece prin vârsta tinereții și a bătrâneții. Fiecare mașină are o copilărie, o tinerețe și o bătrânețe. Chiar și atunci când cumperi un ceas, el vine împreună cu garanția că va funcționa cam zece ani. Ceasul va fi tânăr, apoi bătrân și apoi va muri. Fiecare mașină se naște, trăiește și moare. Deci ceea ce numim noi de obicei viață nu e altceva decât ceva mecanic.

Viața e în realitate ceva cu totul diferit.

Dacă becul acesta stins nu are habar de curentul electric, el crede că așa cum e el, e viu. Când o rafală de vânt îl mișcă încolo și-ncoace, el își zice: „Sunt viu pentru că mă mișc.” Becul va lua asta drept viață. Dar ce ar spune becul, dacă ar putea vorbi, când ar ajunge pentru prima dată la el curentul electric? Ar spune: E ceva de nedescris! Nu știu ce mi s-a întâmplat! Până cu câteva momente în urmă, eram în întuneric deplin, iar acum sunt numai lumină, iar razele luminează în toate direcțiile.” Ce ar spune o sămânță în ziua în care ar deveni, crescând, un arbore? Ar spune: „Nu știu ce mi s-a întâmplat. Nu se poate pune în cuvinte. Eram o sămânță abia încolțită, și atât de mică, iar acum nu știu ce mi s-a întâmplat. Și mi-e foarte greu să spun că s-a întâmplat prin intermediul meu.”

Cei care ajung la dumnezeire, la adevăr, nu spun că ei înșiși au ajuns acolo, nu spun decât că nu găsesc nicio legătură între ceea ce au fost și ceea ce au devenit. Spun: „Acum e numai lumină acolo unde înainte era întuneric. Eram numai spini, acum suntem flori care se deschid. Înainte eram înghețați în moarte, acum suntem o revărsare de viață. Nu, nu,” spun ei, „nu noi am ajuns, nu noi am ajuns.” Cei care știu vor spune: „Totul s-a petrecut prin grația existenței; ni s-a întâmplat prin grație, nu prin eforturile noastre.”

Dar nu înseamnă că nu își are și efortul locul lui. E adevărat că atunci când ajungi la adevăr, simți că s-a întâmplat prin grație, dar până la grația aceea, călătoria presupune un mare efort.

Ce este acest efort? Dintr-un anumit punct de vedere, efortul e mic, dar dintr-un alt punct de vedere el e foarte mare. E mic în sensul că centrul nu e foarte departe. Distanța dintre locul în care e înmagazinată energia și locul în care se află ochii cu care se poate vedea viața nu e mare, abia dacă măsoară 60-90 de cm. În fond, noi măsurăm doar 1,50 – 1,80 m în înălțime, deci întreaga structură a vieții noastre e limitată la 1,50 – 1,80 m, întreaga alcătuire e în limitele acestei suprafețe mici.

Spațiul în care e înmagazinată forța vitală e asemenea unui *kunda*, a unui bazin aflat în imediata vecinătate a centrului sexual; din acest motiv, energia e cunoscută drept *kundalini*,

fiindcă e ca un kunda sau bazin cu apă. Un alt motiv pentru care i se spune kundalini e acela că arată ca un șarpe încolăcit, dormind. Dacă ați văzut un șarpe care doarme, știți cum stă el încolăcit, cu capul deasupra. Dar dacă-l deranjezi, șarpele se va trezi, se va descolăci și-și va ridica capul. Energia aceasta se numește kundalini și datorită faptului că bazinul cu energie vitală, sau sâmburele vieții, se află exact lângă centrul sexual, iar de-aici viața se amplifică în toate direcțiile.

E bine să amintim că mica plăcere pe care o avem de pe urma sexului nu ține propriu-zis de sex, ci e produsă în realitate de vibrațiile care iau naștere în bazinul de energie vitală în timpul actului sexual. Șarpele adormit e vag mișcat de actul sexual, iar noi credem că în asta constă toată plăcerea vieții. Nu suntem deloc conștienți de ceea ce se întâmplă atunci când șarpele e trezit pe de-a-ntregul și ne străbate toată ființa, ajungând la centrul ultim din creier. Nu avem nici cea mai mică idee în această privință.

Trăim la nivelul primei trepte de pe scara vieții. Mai sunt și alte trepte, mai înalte, care duc la dumnezeire. Mica distanță de jumătate de metru - un metru din corpul nostru este, dintr-un alt punct de vedere, o distanță foarte mare; e distanța dintre natură și dumnezeire, dintre materie și suflet, dintre somn și veghe, dintre moarte și nemurire. Distanța aceea e foarte lungă. Însă pe de altă parte, în ființa noastră ea poate reprezenta o distanță mică, ce poate fi traversată prin meditație.

Dacă e să treziți energia care doarme în voi, ar trebui să știți că lucrul acesta nu este mai puțin periculos decât acela de a tulbura și trezi un șarpe adormit. De fapt, să tulburi un șarpe care doarme nu e chiar atât de periculos. Nu e periculos în primul rând deoarece nouăzeci și șapte la sută dintre șerpi nu sunt deloc veninoși. Deci vă puteți juca fără probleme cu nouăzeci și șapte de șerpi dintr-o sută, căci sunt inofensivi. Iar dacă cineva moare după mușcătura unor astfel de șerpi, se întâmplă nu din cauza mușcăturii în sine, ci a gândului că a fost mușcat de un șarpe. Acești șerpi nu sunt veninoși, deci nouăzeci și șapte de șerpi dintr-o sută nu omoară pe nimeni, chiar dacă mulți oameni mor după ce au fost mușcați de ei. Mor din cauza încredințării lor că

după ce ai fost mușcat de un șarpe, vei muri. Iar când o credință pune stăpânire pe cineva, ea devine realitate.

Nici să te joci cu șerpi cu adevărat veninoși nu e atât de periculos, căci în cel mai rău caz te vor deposeda de corp. Dar să te joci cu energia kundalini, cea despre care vorbesc, este cu adevărat foarte periculos; nimic nu e mai periculos decât așa ceva. Niciun pericol nu poate fi mai mare decât acesta.

Care e pericolul? E vorba tot despre o moarte. Dacă se trezește energia dinăuntru vostru, cei care sunteți acum vor muri și din ei se vor naște indivizi cu totul noi – indivizi care n-au existat niciodată înainte de trezirea acesta. Frica de această transformare este cea care îi împiedică pe oameni să devină religioși. E aceeași teamă care, dacă pune stăpânire pe o sămânță, o va împiedica să se transforme în arbore. Cel mai mare pericol cu care se confruntă o sămânță e acela că va fi îngropată în pământ, va fi udată și tratată cu îngrășământ, iar după aceea va muri ca sămânță. De asemenea, e același pericol cu care se confruntă oul atunci când își crapă coaja. Trebuie să moară ca ou, ca să poată deveni pasăre. În același fel, noi suntem într-o stare care precede ceva – așteptăm să ne naștem. Suntem precum un ou care așteaptă să devină pasăre. Dar noi credem că a fi ou e totul și ne cuibărim în el.

Când energia aceasta se ridică, voi nu veți mai fi; nu e chip să supraviețuiți. Iar dacă vă înfricoșați, soarta voastră va fi așa cum o descrie Kabir într-un frumos distih. Kabir spune un lucru foarte frumos. Spune el:

Doar acela a găsit, care a căutat scufundându-se în mare.

Eu însă m-am dovedit un prost, căci am rămas pe mal, deși venisem acolo să caut.

Când cineva l-a întrebat pe Kabir de ce a rămas pe mal, el a spus: „Doar acela a găsit, care a căutat scufundându-se în mare. Eu însă m-am dovedit un prost, căci, de frică să nu mă înec, am rămas pe mal.”

Toți cei care au găsit, au găsit căutând în adâncuri. Esențial este să fii gata să te îneci, să fii gata să dispari. Dacă e

să exprim într-un cuvânt – deși nu e un cuvânt fericit – acel cuvânt e *moarte*, trebuie să fii gata să mori. Iar acela căruia îi e frică să nu se înece va supraviețui, desigur, dar va supraviețui doar ca un ou; nu va ajunge niciodată o pasăre cu aripile desfăcute în zbor. Cel care se teme să nu se înece va supraviețui, desigur, dar va supraviețui în chip de sămânță; nu va ajunge niciodată să fie un arbore la umbra căruia se pot odihni mii de călători. Merită, oare, să supraviețuiești în chip de sămânță? În fapt, așa ceva e mai rău decât moartea.

Așadar pericolul e mare – pericolul ca persoana care eram până ieri să nu supraviețuiască; atunci când se va trezi energia, ea mă va transforma în totalitate. Centri noi vor fi treziți, va ieși la iveală o individualitate nouă, vor avea loc experiențe noi. Totul va fi nou.

Dacă sunteți pregătiți pentru nou, va trebui să vă faceți curaj să vă despărțiți de vechi. Însă vechiul stă atât de strâns lipit de noi, în toate modurile posibile, ne-a încătușat într-atâta încât energia vitală nu poate să-și ridice capul, nu poate să se ridice și să călătorească în sus.

Călătoria către dumnezeire, către adevăr, e realmente o călătorie în nesiguranță. Florile vieții și ale frumosului înfloresc numai în nesiguranță. Așa că ar trebui să vă spun câteva lucruri importante despre călătoria aceasta și alte câteva lucruri care nu sunt atât de importante.

Mai întâi de toate, sper ca atunci când ne vom întâlni, mâine dimineață, și vom porni într-o călătorie a trezirii forței vitale, veți pune în joc totul și nu veți precupeți nimic. Jocul acesta nu este unul oarecare. Doar cel care pune totul în joc, va câștiga. Dacă precupețiți chiar și numai puțin, veți pierde. O sămânță nu are cum să-și pună la adăpost o parte din ea, iar restului să-i permită să devină arbore. Dacă o sămânță moare, ea moare cu totul, iar dacă se pune la adăpost, se pune la adăpost cu totul. Nu există moarte parțială. Așa că dacă veți cruța oricât de puțin din voi înșivă, tot efortul va fi în zadar.

Vă rog să vă dăruiți cu totul, în mod complet. De multe ori se întâmplă ca, atunci când cineva se codește chiar și foarte puțin, totul să fie pierdut.

Am auzit că atunci când au fost descoperite pentru prima dată minele de aur în Colorado, toată America a dat năvală într-acolo. Se răspândise zvonul că dacă achiziționezi o bucată de pământ, aveai să găsești în ea aur. Oamenii au început să cumpere pământ în Colorado. Un multimilionar și-a vândut proprietatea cu totul, iar cu banii obținuți a cumpărat un deal întreg în Colorado. A instalat mașini uriașe care să foreze în căutarea aurului. În vreme ce oamenii mărunți își vedeau de forarea după aur pe bucățile lor mici de pământ, omul acesta a demarat activități de exploatare minieră pe un munte întreg, cu ajutorul tehnologiei avansate.

Împreună cu oamenii lui a muncit din greu, dar n-au dat de nicio urmă de aur. Și atunci a intrat în panică, fiindcă aruncase în joc toată averea lui pentru aventura aceasta. S-a speriat într-atâta încât le-a spus celor din familia sa că e ruinat. Își cheltuisese toată averea, iar aurul nu era de găsit nicăieri.

Și-atunci a dat anunț în ziare că vrea să vândă muntele, împreună cu toate mașinile și instrumentele de exploatare minieră. Familia l-a întrebat: „Dar cine crezi că o să le cumpere? Toată lumea a aflat că muntele nu are aur și că ai aruncat milioane pe fereastră. Doar un nebun ar fi în stare să-l cumpere.” Omul însă a răspuns: „Cine știe? Poate că mai e cineva ca mine.”

Și într-adevăr a apărut un cumpărător. Multimilionarului i-a venit să-l avertizeze pe cel care se oferise să cumpere muntele că se arunca într-o aventură nebunească. Dar n-a găsit în el suficient curaj s-o facă, din cauză că se gândea la ceea ce ar fi urmat dacă n-ar fi vândut muntele. Așa că l-a vândut. Însă după ce afacerea a fost încheiată, el i-a spus cumpărătorului: „Pari să fii de-a dreptul nebun. Nu vezi că eu vând muntele din cauză că m-a ruinat?” Celălalt i-a răspuns: „Nu ai de unde să știi ce se poate întâmpla. Poate că n-a fost aur acolo unde ai forat tu, dar cum ai putea spune că nu există aur nici acolo unde nu ai făcut săpături?” Multimilionarul a dat din cap și a zis: „Asta n-aș putea s-o spun.”

Și minunea s-a petrecut, așa cum se întâmplă câteodată. La nici jumătate de metru de unde fostul proprietar abandonase